

Amusement
en het Spel
om de Royalty's

De superrealiteit - deel 2

Amusement en het Spel om de Royalty's

Antoni Dol

independent publisher

2022 Amsterdam

Amusement en het Spel om de Royalty's

De superrealiteit - deel 2

Versie 2022 – 01.00.00

Auteur: Antoni Dol

Grafisch ontwerp: Antoni Dol

Foto auteur: Yvette Zellerer

Druk: Pumbo

ISBN: 9789083044095

NUR: 331, 333

Website: [https://antonidol.nl/boeken/
amusementenhetspelomderoyaltys](https://antonidol.nl/boeken/amusementenhetspelomderoyaltys)

Facebook-pagina: <https://www.facebook.com/AuteurAntoniDol>

Copyright © 2022 Antoni Dol

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In tegenstelling tot de trucs met royalty's, zijn de personages in dit boek verzonnen. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Voor Marc

voor zijn kennis en enthousiasme

VOORSPEL

DE OPDRACHT

1

Het vertrek

Dampen, die uit de brandstofinstallaties lekten, omringden het ruimteschip. De ontwerpers gaven het vaarttuig nog steeds een puntige voorkant en een herkenbare bovenkant, hoewel die in de ruimte geen enkele relatie meer hadden met de zwaartekracht op aarde. Door de ronde raampjes in de gang die het ruimteschip met de toren verbond, verslond Joris elke aanblik ervan. Naarmate hij het ruimteschip naderde, raakte hij steeds meer onder de indruk. Het gevaarte torende boven hem uit, de punt onzichtbaar, de sluis steeds groter.

‘U bent?’ De stewardess lachte hem hartelijk toe. Ze droeg een tablet en een stylus.

‘Joris Hamelink.’

‘Uw paspoort en instapkaart, alstublieft.’

Ze neemt echt alles in, het is natuurlijk een enkele reis.

‘Succes op Barnard’s Star b, meneer Hamelink,’ zei de stewardess met een oprechte glimlach.

Bewust nam Joris de wandeling door de sluis naar het interieur van het schip. *Succes, zei ze, niet: veel plezier.* Een stewardess, die er te perfect uitzag om in de werkelijkheid te bestaan, ontving

hem in het ruimteschip.

Het passagiersschip naar Barnard's Star b bevatte eersteklas stoelen voor tientallen passagiers. Zolang de aarde binnen camerabereik bleef, zouden ze die kunnen zien op de schermen die tussen de compartimenten hingen, nu toonden ze het vertrouwde beeld van een raket met grote stuwraketten en de aflopende cijfers van het aftellen. Alleen zou deze shuttle niet terugkeren naar de aarde, maar landen op een andere, bewoonbare planeet.

Joris vond zijn stoel en bestudeerde de reisbeschrijving nogmaals, terwijl anderen zich installeerden. Een driedimensionale infographic in het diorama voor zijn stoel illustreerde de verschillende vertrekstadia, een andere de fases in de aankomst op Barnard's Star b. Beknopte tekst beschreef de atmosferische effecten en het voelbare loskoppelen van de stuwraketten. BarnardSpace-Travel leverde nog geen toelichting op de cryocabines elders in het schip. Joris verwachtte een duidelijke uitleg op de cabines zelf. De virtuele stewardess zou hem daarin vast begeleiden.

Het klimaat beïnvloedde deze lancering niet en die ging zoals verwacht gewoon door. Zodra het aftellen onder de vijf minuten kwam, legde Joris alles opzij en concentreerde zich op het scherm. Het beeld wisselde naar een overzicht van cijfers over de snelheid, afstand tot het aardoppervlak, druk in de brandstoftanks en een aanblik van het lanceerplatform, gezien vanaf een stuwraket.

Onwillekeurig telde Joris mee: Tien, negen, acht, zeven, zes, vijf, vier, drie, twee, een... Lift off!

'Lift off, de 247ste lancering van de BST-V5-247 om bij te dragen aan de kolonisatie van Barnard's Star b. 128 passagiers zijn onderweg als nieuwe bewoners van een tweede aarde,' klonk er uit de luidsprekers in de cabine. Joris kende de stem ergens van. De reizigers keken elkaar zwijgend aan.

Onderweg naar een nieuwe wereld. We laten de aarde, met al haar klimaatproblemen, achter ons en zijn onderweg naar een nieuwe planeet.

Joris' handen trilden niet alleen door wrijving van het schip met de atmosfeer, het hele scheepsinterieur rammelde. De stuurkassen bulderden onophoudelijk. Voorwerpen stuiterden op de grond, maar Joris zat stevig ingesnoerd in de veiligheidsgordel en hij greep zich vast in de leuning van zijn stoel.

Joris probeerde rustig te blijven ademen, maar zijn hart pompte zo rap dat het snel zuurstof nodig had. *Dit kan niet fout gaan, er zijn al 246 lanceringen goed gegaan*, bedacht hij. Zijn oerbrein zei echter het tegenovergestelde en zette al zijn zenuwen op scherp.

Naarmate de atmosfeer dunner werd, verminderde het schudden en trillen in de cabine. Joris nam diepe ademteugen en lette op het scherm waarop de blauwe planeet langzaam maar zeker in omvang afnam.

Bij dit beeld – dat blauwe bolletje in die immense lege ruimte – vermeldde men altijd dat er maar één aarde bestaat. Alle mensen met hun dagelijkse problemen, ruzies en oorlogen bij elkaar in een enkele oogopslag, dat de aarde uniek was en zeldzaam en dat we er maar beter goed op moesten passen. Maar nu is er een tweede bewoonbare planeet. Een nieuw begin, met te weinig mensen om enige invloed te hebben op het klimaat. Nu is de mens een multiplanetaire soort. En wij behoren tot de kolonisten, de pioniers, die de eerste fase van de kolonisatie gaan meemaken, nee, moeten realiseren.

Ondertussen vervaagde de bol tot een blauwe cirkel, omdat het schip de kruissnelheid bereikte die het tijdens zijn hele overtocht zou behouden. Totdat de planeet tot een stipje slonk, hield de camera de aarde in beeld.

'Kolonisten,' klonk het over de luidsprekers, 'wilt u zich naar uw cryocabine achter in het schip begeven? Uw stoelnummer is

ook het nummer van uw cryocabine. De overtocht duurt zes lichtjaren, maar daarvan zult u niets merken. Ik zal de instructie voor het gebruik bij de cryocabines vervolgen. Wilt u zich nu naar uw cryocabine achter in het schip begeven?’

2

De scam

Joris begon zijn dag gewoonlijk op het terras van een modern theehuis. Het zebrapad over het kruispunt waaraan het theehuis lag, liep diagonaal en als het licht op groen sprong, haastten drommen mensen zich naar de overkant.

Het diorama op zijn tafeltje hield Joris' aandacht vast. Hij gebaarde met zijn handschoenen, waardoor het volgende bericht verscheen. Hij las aandachtig het bericht over de populariteit van een superrealiteitsspel *Auxiliary Earth*. Vooral in China speelde bijna iedereen het spel en groeide het uit tot een doorslaand succes. Joris schudde zijn hoofd. Hij geloofde de cijfers die in het diorama verschenen niet. *Dat is toch onmogelijk, miljoenen mensen die allemaal in dezelfde virtuele omgeving rondlopen*, dacht hij. De stoel naast hem bleef gewoonlijk leeg als Joris het nieuws doornam. Hij had bijna niet door dat er iemand naast hem plaats nam.

'Joris Hamelink?'

De cybercrimedetective draaide zich om. *Hoe kent hij mijn naam?* Na zijn avontuur met het reclamebureau AdIntel hield hij zijn persoonsgegevens nauwgezet privé. Hij wist wat er mee kon gebeuren. 'Wie bent u?' De man naast hem kleepte zich in het

zwart. Hij droeg een stoppelbaard en had bloeddoorlopen ogen. Niet een type dat hij op zijn uiterlijk zou geloven.

'Ik heb iets van u dat kostbaar voor u is,' zei de man. Hij trok zijn hoed laag over zijn ogen.

Is het een AdBot? Joris kon niet door de man heen kijken, wellicht omdat hij donkere kleren droeg. Hij kon er niet vanuit gaan dat de man hem een product wilde verkopen. Wat je waarnam hoefde tegenwoordig niet vanzelfsprekend de werkelijkheid te zijn. Mogelijkerwijs bestond hij niet echt.

'Wat heeft u van mij?' vroeg hij. Hij draaide naar de man toe, bewoog zijn hoofd naar achter en zijn wenkbrauwen omhoog.

'Wat is voor u het waardevolste bezit?'

'Dat is in geen ticks te meten,' antwoordde Joris met rimpels in zijn voorhoofd.

'Precies. Dat dus.' De man wees met zijn vinger naar hem op het ritme van zijn woorden.

Dat gebaar is wel érg gemaakt, dacht Joris. *Het lijkt me slecht ontworpen.* 'Ik heb niet zo veel van waarde,' probeerde hij.

De man boog zich naar zijn oor en hield zijn hand langs zijn neus en mond. 'Is uw partner niet kostbaar voor u?' fluisterde hij.

'Partner?' Joris fronste. *Wat is er met Patricia? Hoe kent hij haar?*

'Patricia.'

Verdomme. Hij weet haar naam. Maar ze is niet hier. Ze is in Shanghai. Het is onwaarschijnlijk dat hij haar pijn gedaan heeft. 'Ik weet niet waar Patricia is,' zei hij.

'Ze is oké. We hebben haar naar een geheime plek gebracht. We doen haar geen kwaad. Zolang u tenminste geen rare dingen doet.'

Een geheime plek? Onwaarschijnlijk. Wat er ontbreekt is dat hij om grote hoeveelheden ticks vraagt.

‘U kunt haar eenvoudig weer vrij krijgen. Dan zullen we haar geen haar krenken. U hoeft alleen maar tienduizend ticks over te maken. Een fractie van wat zij voor u waard is, toch?’

Daar is de dwangsom. Zwendel is van alle tijden. Maar waarom ik? Waarom Patricia? Is het omdat ze zo’n bekend fotomodel is? Omdat iedereen haar tegen kan komen als haar AdBot je probeert spullen te verkopen? Of omdat ze een Influencer is voor cosmetica en juwelen? Hebben ze haar écht in Shanghai kunnen vinden en vastgehouden? Ik kan haar zelf al niet te pakken krijgen, laat staan dat onverlaten haar zomaar van de straat kunnen plukken. Dit is een hitman scam. Joris zocht kort naar een goed vervolg.

‘Waar heeft u haar gevonden?’

De man in het zwart knipperde met zijn ogen. ‘In New York,’ zei hij na een iets te lange pauze.

‘Dan kunt u haar gemakkelijker bereiken dan ik,’ zei Joris. ‘Het lukt mij niet altijd om haar in levenden lijve te ontmoeten.’

‘Reken er maar op dat we haar te pakken hebben,’ zei de man, zijn stem grimmiger dan eerst. ‘Tienduizend ticks. Dat moet voor u een schijntje zijn. Stort het bedrag op dit nummer. Uiterlijk vandaag.’

Blijkbaar weet hij ook niet wat mijn saldo is. Dat Patricia rijk is, wil niet zeggen dat ik zoveel ticks tot mijn beschikking heb. Hoe kom ik van hem af? Joris ontving een bericht dat het dagelijks nieuws op het tafeltje verdrong: alleen een bankrekeningnummer, van een onbekende afzender.

‘Betaalt u niet, dan ziet u haar nooit meer terug,’ gromde de man. ‘We kennen manieren om mensen te laten verdwijnen. Een waarschuwing: waag het niet om naar de politie te gaan of zelfs maar iemand hiervan te vertellen, want uw familie gaat er ook aan.’ De man klonk intussen ronduit onaangenaam. ‘Betaalt u niet voor twaalf uur vannacht, dan kunt u fluiten naar uw partner.’

Het kan alleen een scam zijn. Wat weet hij van mijn familie? Ik betaal helemaal niets. 'Voor twaalf uur? Waar moet ik zo snel dat saldo vandaan halen?'

'Dat is uw probleem, meneer Hamelink,' zei de man. Hij maakte aanstalten om op te staan.

'Wacht!' Joris greep naar de arm van de man, maar hield de leuning van zijn stoel vast. *Een bot. Hij is hier niet in werkelijkheid.*

De man trok aan de rand van zijn hoed en grinnikte. 'U denkt toch niet dat ik hier in levenden lijve zou verschijnen? Betaal, en Patricia komt vrij.' Hij draaide zich om en loste op in het niets.

Joris staaarde een moment verdwaasd naar het rekeningnummer dat boven het tafeltje zweefde. Hij trok aan zijn handschoen en veegde het bericht weg.

Het is loos alarm, maar waarom voelt het toch alsof ik op mijn hoede moet zijn? Aan hoeveel mensen is deze bot vandaag al uit het niets verschenen met dit bericht? Elke reactie zal alleen maar een voorgeprogrammeerd scenario opleveren, waarbij hij steeds meer druk uitoefent om steeds meer ticks los te krijgen.

Ik ga ervan uit dat Patricia oké is. Joris stond op van zijn tafeltje. Hij stak het diagonale zebrapad over onderweg naar Patricia's huis.

'Rennen, rennen!'

De twee meisjes spurttten het schoolplein van O'Dea High School over, het hek door en de straat op.

De schooldirecteur verscheen in de hoofdingang en riep ze na: 'Holly, Abbie, kom terug! Ik waarschuw jullie: deze keer komen er zeker maatregelen.'

Een aanstormende auto toeterde en remde af om de overstekende meisjes niet te raken.

De directeur schudde zijn hoofd en vertrok zijn mond, hij

draaide zich om en verdween in de school.

Beide meisjes holden verder in de richting van het stadhuis van Seattle. Ze stopten om uit te hijgen en barstten in lachen uit.

‘Het is weer gelukt!’ zei Holly, naar adem happend. ‘We staken weer.’

‘Alles voor een beter klimaat,’ voegde Abbie eraan toe.

Samen holden ze door naar het stadhuis. Ze sloten zich aan bij een groep scholieren met protestborden en kregen er elk een aangereikt door de organisatrice.

‘Die wil ik niet,’ zei Holly. ‘Ik wil die andere, dat bord is mijn favoriet.’

Holly kreeg het bord met “Er is geen Planeet B” erop en voegde zich met Abbie bij de anderen die aan de straat voor het stadhuis hun gebruikelijke leuzen scandeerden. Ze belaagden de passerende auto’s met hun borden, schudden vuisten en scholden ze uit.

De organisatrice zorgde ook voor warme thee, zodat de demonstranten af en toe rust namen en weer energie opdeden.

Holly zat op haar hurken naast Abbie, roerde met het houten spateltje en warmde haar handen rond de kartonnen beker. Ze liet haar kin op haar borst zakken.

‘Wat is er?’ vroeg Abbie.

‘Het gaat nooit lukken,’ paniekte Holly. ‘Vroeger demonstreerden duizenden stakende scholieren. Kijk eens hoeveel er deze keer gekomen zijn. We zijn met veel te weinig. Wat betekenen een paar scholieren nou vergeleken met de wetenschappers, politici en wereldleiders? Met onze sporadische acties bereiken we helemaal niets.’

‘We doen wat we kunnen, toch? We zouden doorgaan tot we resultaat zagen. Je hebt het beloofd,’ pruilde Abbie.

Holly beet op haar lippen. ‘Er komt helemaal geen resultaat. Niemand besteedt nog aandacht aan een kluitje irritante betogers.

We moeten het anders doen. Extremere acties ondernemen. Geen enkele politicus ziet ons staan.'

'Ik zie anders wel een politicus aankomen,' zei Abbie terwijl ze zich oprichtte. 'De presidentiële gezant voor milieuzaken heeft het stadhuis van Seattle bezocht.'

'Wát?' Holly tilde haar hoofd met een ruk omhoog.

De politicus met de verantwoordelijkheid om op te treden voor het klimaat verscheen in de deuropening van het stadhuis. Hij daalde de trap af onderweg naar de limousine die recht voor het stadhuis stilhield.

'We moeten tot hem door zien te dringen. Kom op.' Holly sprong op haar voeten. Ze graaide haar protestbord mee en holde naar de politicus.

Lijfwachten in donkere kostuums verschenen tussen Holly en haar doelwit.

Holly vocht zich los. 'Nu meteen: het klimaat op nummer één. Beperk de uitstoot: de planeet gaat dood. Ingrijpende maatregelen, nu!' Holly schreeuwde uit volle borst de slogans mee, zodat de presidentiële gezant haar wel moest horen. Ze worstelde zich langs de zwarte pakken en mepte er één hard met haar protestbord. Opeens bevond ze zich binnen de cirkel die de lijfwachten rond de politicus vrijhielden. Ze spurte naar de auto, waar de gezant ondertussen instapte, met een bodyguard op haar hielen. De portier klapte dicht. Holly sloeg met haar vlakke hand op het autoraam en ving de gezants verschrikte blik. 'Nu meteen: het klimaat op nummer...'

De lijfwacht bereikte haar en greep haar met beide handen bij haar schouders. Holly's handen gleden over de glanzende auto, totdat haar steun plotseling verdween. Ze rukte zich los, verloor haar evenwicht en viel voorover.

'Holly!' Abbie reikte met gestrekte arm en gespreide vingers

naar haar vriendin, maar een agent hield haar in bedwang en ze kon haar niet helpen.

Voor Holly bevond zich alleen het asfalt van 5th Avenue, ze struikelde, en vond haar evenwicht niet terug. Haar gezicht lichtte op in de koplampen van het aanstormende verkeer.

Het laatste wat ze zag was dat felle licht. Daarna werd alles zwart.

Joris had toegang tot het grote huis van zijn partner Patricia, die volgens de hitman scam ontvoerd en naar een geheime locatie was overgebracht. Hoewel Joris de tekenen van zwendel had herkend, bleef hem de hele dag een ongemakkelijk gevoel bij. Dat groeide met de tijd en in de avond zocht Joris zekerheid. De fitnessruimte was groot genoeg om haar hotelkamer in te laten verschijnen. Gelukkig beantwoordde Patricia zijn verzoek om contact.

‘Hoi Joris. Wat een raar moment om contact met mij te zoeken.’

‘Hoe laat is het bij jou?’

‘Een uur ‘s nachts. Ik ben net aangekomen in Shanghai.’ Patricia stapte heen en weer en pakte haar koffer uit.

‘Ik wilde alleen weten of alles goed met je gaat.’

‘Met mij? Wat lief. Met mij is alles goed hoor. Met jou ook?’

‘Een ScamBot confronteerde me. Het bleek een Hitman Scam.’

‘Een Hitman Scam? Wat betekent dat?’

‘Een ScamBot die zich voordoet als een hitman. Als je niet betaalt, dan vermoordt hij een bekende. Althans, dat zegt hij.’

‘Wie vermoordt hij dan?’

‘Jou...’ zei Joris voorzichtig.

Patricia bleef lang stil staan. Ze trok rimpels in haar voorhoofd. Het vervormde haar perfecte gezicht boven haar witte kleren en gouden sieraden. ‘Moet ik nu onderduiken?’

‘Nee, hoor,’ stelde Joris haar gerust. ‘Hij dacht dat je in New

York zat. Hij dacht ook dat ik een hoog saldo had. Het is niet echt.'

'Oh, gelukkig.' Patricia ademde diep in, liet de lucht gecontroleerd ontsnappen en hervatte het inrichten van de kast in haar hotelkamer. 'Ik heb een opnamesessie hier in Shanghai. Daarna ga ik naar New York.'

'Goed om te weten, mocht ik ooit weer zo'n oplichter tegen het lijf lopen,' grinnikte Joris. 'Ik heb een opdracht. In Shanghai nota bene. Misschien kan ik je daar zien?'

'Ik denk dat ik al weg ben voordat jij hier kan zijn.'

Joris kon zien dat het haar speet. 'Jammer. Misschien later,' zei hij.

'Wat voor opdracht?' vroeg ze oprecht geïnteresseerd.

'Een klus voor een spelbedrijf. Ik ga het morgen horen. Dan moet ik bij de Alibate Games Division zijn.'

'Zó, da's geen kleine jongen, Alibate ken ik zelfs,' zei Patricia met een lachje. 'Veel succes!'

Joris nam met pijn in zijn hart afscheid van Patricia. *Die Hitman Scams zijn zo vervelend. Als iedereen nu gewoon die ScamBots negeert, misschien stopt het dan een keer. Gelukkig gaat het goed met haar, maar ze is voorlopig niet thuis. Als ze steeds van de ene opdracht naar de andere vliegt, blijft dat ook zo. Ik reis naar Shanghai. Hopelijk kom ik haar ergens in de wereld tegen. Niet haar AdBot, maar in persoon.*